

Ty záhadné kruhy v obilí

Kamil Sikora

Kapitola první

Svědectví Jehovovo

Aby bylo hned od počátku jasno, pro všechny obyvatele planety Země mám velice nepříjemnou informaci: Žádný Bůh neexistuje! Tedy alespoň se nejmenuje Bůh, když už to musíte vědět. Ten Bůh, kterého momentálně uctíváte, se ve skutečnosti jmenuje Elvír Bouží a je to opilec a buran nejhrubšího kalibru. To sice při práci Boha a Stvořitele nevadí, protože se mu to nikdo neopovází vytknout, ale stejně je na zvážení, že uctíváte někoho takového. Jenomže ani ten Elvír Bouží není skutečný Bůh a to je problém. Připletl se k tomu v podstatě náhodou a vy ho teď za Boha omylem považujete. Zdá se vám, že je v tom hned na úvod pěkný zmatek? Žádný strach, bude to ještě mnohem horší.

Celé tohle nedorozumění totiž původně způsobil jakýsi mladík jménem Howa, pocházející z planety Té. I jeho otec se jmenoval Howa, matka za svobodna taktéž Howa, zkrátka všichni obyvatelé planety Té byli Howa jako poleno. Tato zajímavost byla způsobena tím, že otec a matka našeho neslavného hrdiny byli sourozenci, stejně jako jejich rodiče a rodiče jejich rodičů. S incestem si na Té problém nedělali, tak úzkoprsí jste ve Vesmíru jenom vy lidé na planetě Zemi. A tak se každý další obyvatel jmenoval prostě Howa a nikomu kromě Intergalaktické Policie to v žádném případě nevadilo.

Při narození nejmladšího Howy však došlo poprvé ke změně. Na planetu přiletěl úzkoprsý úředník z

Getonu 32 a začal procházet jeskyně. Hned nato zbrunátněl a místo shovívavého: „Jak se ten maličký jmenuje?“ se při pohledu do virtuální kolíbký rozeřval: „Co to má znamenat, paní Howa? Jak to, že tady máte novorozence, když jste na téhle planetě všichni z jedné rodiny?“

„Hrun to tak chce,“ utřela ho zkušeně paní Howa. „Milujte se a metastázuje, tak se to píše v Dibli. To přece ví každý blbec!“

„Tak to se mýlíte!“ zahřímá úředník. „Nic takového Hrun netvrdí a Dible to dokonce zakazuje! Vy nevíte, že rodinní příslušníci spolu nesmí mít potomky?“

„My tady žádné potomky nemáme,“ opáčila prostoduše matka, jelikož měla malou slovní zásobu. „Dokonce ani pavouky tady nemáme. Všechno to hážu do džberu a starej pak z toho dělá sekanou pro turisty.“

„A co je tohle?“ ukázal úředník na kolíbkou.

„To je přece obyčejné dítě,“ podivila se matka novorozeněte. „To ani nepoznáte dítě?“

„Pardon madam, moje chyba,“ pousmál se úředník. „Asi jste úplně nerozuměla slovu potomek, protože tohle je potomek. Takže kdo je?“

„Je Howa!“ opáčila nasraně matka a odplivla si na jeho novou polobotku.

„Je Howa,“ mumlal si úředník. „No jistě, píšu si a nezapomínám.“

Potom zapsal do protokolu jméno miminka i se spojku před jménem, tedy Jehowa a průšvih byl na světě. Tolik tedy k samotnému jménu falešného Boha, abyste se později příliš nedivili.

Ale nyní k meritu věci. Skutečný Bůh se jmenuje Hrun a není s ním žádná legrace. Před několika milióny

lety se díky výhře v loterii vyšvihl mezi intergalaktické zbohatlíky, strašlivě zpychnul, a dneska vládne celému vesmíru. Mimochodem, je to velice chytrý hlavonožec, dneska už dávno na penzi a poslední roky pravidelně vede v žebříčku vesmírné inteligence se svým IQ 1658 bodů. Má v pronájmu takovou malou sluneční soustavu 3+1 v souhvězdí Andromeda a věnuje se pěstování Piktusů, což jsou zpívající rostliny s absolutním hudebním sluchem. O jeho duševní úrovni si vůbec nemůžete udělat představu, protože i jeho výkaly jsou na 22 místě, s průměrným IQ 286 bodů, daleko před člověkem.

Jenomže ne on, nýbrž mladý floutek Jehowa stvořil člověka k obrazu svému a pro trochu té zábavy. Jakmile si udělal řidičák, opustil planetu Té a začal se věnovat podnikání. Získal několik planet a rozhodl se na nich založit farmy. Pak už to šlo ráz na ráz a Jehowa se mohl začít bavit křížením všech forem života. Klonoval je jako divý a zanedlouho se vody i souš zahemžily rozličnými druhy živočichů a vzniklo i několik druhů létavců. To je ovšem trestný čin, hrát si na Hruna, což mladému Jehowovi zřejmě nedocházelo, ale ten byl zrovna ve věku, kdy je všem tvorům všechno úplně jedno, takže mu to odpustíme.

Z dnešního pohledu je však jasné, že k nějakým těm chybám ohledně vývoje jistých forem života na planetě Zemi přece jen došlo, ale tomu se nevyhne žádné farmaření, zejména když množíte organický blivajs. Ale tou největší chybou byl zřejmě vznik druhu Homo Sapiens, který se vyvinul naprostou náhodou. Při klonování opičáků Jehowa z rozvernosti přidal DNA svého věčně podnapilého kolegy Elvíra Boužího, aby mu

udělal radost. A vyšlo to! Klonované opice začaly zkoumat okolní svět, což je mimochodem ta největší chyba každé organizované hmoty a dnes se této blbosti říká inteligentní život.

Jenomže Intergalaktické zákony klonování přísně zakazují a to je ten problém. Z toho důvodu museli Jehowa i Elvír Bouží planetu Zemi opustit, aby neskončili ve vazbě. Stvoření Homo sapiens byla zkrátka velká chyba, vedoucí k dalším chybám, protože z opice nic kloudného vzejít nemůže. Již brzy se totiž ukázalo, že všichni příslušníci rodu Homo Sapiens jsou od podstaty líní, pitomí a neustále se drbou na intimních místech. Z tohoto pohledu je vznik a rozmnožování dalších entit druhů Homo Sapiens jevem zcela nežádoucím a doufám, že v budoucnu už k nějakým podobným hloupým chybám nikdy nedojde.

Na závěr první kapitoly vám ještě slibuji, že popis vzniku života na planetě Zemi, tak jak je uveden hned v kapitole druhé, je pravdivý, všechny uvedené osoby jsou skutečné a jakákoliv podobnost s historickými událostmi je čistě úmyslná. Tím se i vysvětluje jistá podobnost skutečné pravdy o stvoření života s pomateným pozemským Náboženstvím. Jména jako Jehowa a Bouží jsou sice pravdivá, jejich činy však už ne.

Nad vodami se totiž nevznášel žádný Duch Svátý, jak se píše se v pozemské Bibli Svaté. Jediný kdo se tam vznášel, byl podnapilý Elvír Bouží, když se vracel společně s kamarádem Jehowou v létajícím talíři z pařby na Saturnu. A když budeme dále sledovat Biblické záznamy Genesis, zjistíme, že následně byl večer a poté byla noc, čili den První.

Nechci se s nikým hádat, ale planeta Země byla v době vzniku pozemského života už více než miliardu let stará a dny i noci zažila nepočítaně. Jestli je tím ovšem míněn den, kdy byl na tuto planetu cíleně zavléčen inteligentní život z Vesmíru, potom má Bible Svatá pravdu a klidně tomu říkejte den První. Nemůžete tím nic pokazit.

Kapitola druhá

Souboj Titánů

V současné době si lidé na planetě Zemi dost často kladou otázku, proč jim ti drzí mimozemšťané neustále dělají ty záhadné kruhy v obilí. Tento zájem je na místě, protože dělat bezdůvodně jen tak někomu kruhy v obilí je dost divné. Odpověď na tuto otázku je přitom velmi jednoduchá: Líbí se jim to! Když se podíváte na snímky z Měsíce, uvidíte tam podobné kruhové útvary, které pozemští vědci mylně označili za krátery, v čemž se ovšem spletli. Udělali to mimozemšťané! Prostě jsou kruhy posedlí, protože jsou součástí jejich sexuality a tak je všude kreslí, podobně jako lidé všude kreslí kosočtverce. Řeknu vám to asi takhle: Kdybyste vy lidé jednou přiletěli na nějakou jinou planetu, jistě by se našel nějaký nedisciplinovaný floutek, který by někde nakreslil kosočtverec a měl by z toho strašnou srandu. No a obyvatelé té planety by nechápali proč. Taková je celá pravda, proto v tom konečně přestaňte hledat nějaké pitomé poselství.

Jak už bylo naznačeno, všechno se to odehrálo přesně tak, jak se píše v pozemské Bibli, akorát úplně jinak. Země byla sice nejprve pustá a prázdná a nad propastnou tůň tma, to je pravda, ale na oběžné dráze Pluta hrály dvě vyspělé mimozemské bytosti kostky. Ta poslední věta se sice nakonec do Bible nedostala, ale to nic nemění na tom, že Bible popisuje Stvoření v podstatě podle faktů. Možná vám to přijde banální, že život na

planetě Zemi začal karbanem, ale všechny civilizace vznikaly podobně. Život se chce prostě šířit a prostředky, které si vybere, nemusí být vždy tak vznešené, jak si vy Lidé často namlouváte.

„Dvě stě šest, Venuše je moje!“ vykřikl nadšeně Elvír Bouží a Jehowa si uraženě odfrknul.

„Poslouchej, kamaráde, nech mě taky někdy vyhrát,“ začal ho přemlouvat, „vždyť už máš dvakrát víc planet než já. Co budeš dělat s Venuší, je tam horko a vlhko?“

„Při hře se věnuji hře, o výhře přemýšlím až po jejím skončení. Třeba ji prodám, třeba ne,“ zasmál se Elvír a hodil kostku do kelímku. „Neupejpej se a nabídní si uranový chlebiček, dneska bude ještě veselo! Sluneční soustava na privatizaci nepočká. Planety jsou dneska tady, zítra zase támhle, však to znáš. Kdo se neumí otáčet, skončí jako řadový zaměstnanec.“

„Jsem Ortodoxní Vegetarián Sedmého Dne, jako bys to nevěděl,“ opáčil nakvašeně Jehowa. „Kromě toho, radioaktivní jídlo je moc těžké na třinácterník. K tomu mě vedla už má nebožka matka, dej jí Pán Hrun věčnou slávu. Ať jí je vakuum lehké.“

„Hele, kamaráde, tvoje máma není mrtvá,“ vyhrknul překvapeně Elvír. „To si jen namlouváš! Včera jsem s ní telepaticky rozmlouval a říkala, že se cítí výborně.“

„Tak to kecá,“ rozčílil se Jehowa. „Je dávno tuhá! Už by taky jednou mohla přestat vstávat z hrobu, i když to dělá jen na té pitomé fluidní úrovni. Vždycky mě tím strašně vyděsí!“

„No dobře, tak teď si zahrajeme o Mars. Docela by se mi hodil k Jupiteru do série. Snaž se, házíš!“ podal mu kelímek Elvír.

„Jenom dvojka, to je pech,“ zabručel Jehowa. „Dneska nemám svůj den.“

„V hlubokém vesmíru není den,“ opravil ho vtipně Elvír. „Existuje jenom čas, kamaráde, to bys už mohl vědět. Kdybys hodil nulu, nechám ti Slunce, energetika je na vzestupu.“

„To je mi fuk,“ zatřepal kelímkem Jehowa. „Stejně hrajeme jenom pro radost. A čím to byl vlastně nápad, hrát s tisícihrannou kostkou. Víš, že to s ní neumím.“

„Hele, moc si nestěžuj!“ utřel ho Elvír a hodil stopětku. „To máš za to, že jsi mě onehda ošidil v kupkách. Než mi to došlo, byl jsem o pěkných pár planet lehčí!“

„V kupkách se nedá šidit,“ bránil se Jehowa. „Je to čistě o náhodě. To ví každý trouba.“

„Ale pouze v případě, když neumíš telepaticky měnit obrázky na kartách!“ ukázal na něj Elvír chapadlem a Jehowa páskovaně zrudnul. „Nemysli si že to nevím, proto už s tebou karty nehraju.“

„No tak promiň. Já si tu velkou privatizaci Sluneční soustavy nevymyslel, ale když už na tom Hrun trval, tak se nedá nic dělat. Kdo se nesnaží, ten nakonec ostromhá. Podnikání je podnikání, inteligentní hlavonožec se musí starat, jinak zkamení a skončí v muzeu,“ začal mentorovat Jehowa a mával u toho taktéž chapadly, jak bylo v té době ve vyšší společnosti obvyklé.

„Tak už nežvaň a házej,“ popohnal ho Elvír. „Teď hrajeme o Zemi. Sice je to taková nanicovitá planeta, ale lepší než nic!“

„Tři sta dvacet sedm,“ vykřikl Jehowa. „Země je moje! Konečně se taky dostanu k nějakému obchodování s organickou hmotou. Založím si tam farmu!“

„A co ten kyslík v ovzduší,“ zajímal se Elvír. „V tak agresivním prostředí přece nemůže žádný normální život delší dobu existovat.“

„To už mám promyšlené! Já přece nemám v úmyslu tady chovat nějaké inteligentní formy života. Stačí mi běžný organický život.“

„Na bázi uhlíku?“ podivil se Elvír. „To je přece trestné! Vždyť ti ty stáda budou pořád stárnout a nakonec nevyhnutelně zemřou! Jak se volný kyslík dostane k uhlíku, tak je průser. Taková forma života na uhlovodíkové bázi nemá větších vyhlídek.“

„Já vím,“ podotkl Jehowa. „Zato chutnají mnohem lépe, než jakékoli křemičité formy. Ti tví králíci z Vetaxu chutnají jako skelná vata.“

„Ty jsi ale gurmán,“ pochválil ho Elvír. „Je to sice nezákonné, ale doufám že mě někdy pozveš na biftek?“

„Nejdříve tam musím vyšlechtit nějaký ten život, bifteky počkají,“ začal míchat kostkami Jehowa. „Akorát nevím, jak to celé spustím.“

„Na to si v dnešní době můžeš někoho najmout,“ zamyslel se Elvír. „Podáš si inzerát: Hledá se Stvořitel, zkušenosti s plísni vítány a určitě se někdo přihlásí. Založíš si akciovku a jdeme do toho.“

„Dobře, ještě si to promyslím,“ opáčil Jehowa a hodil kostkou. „Stejně mám hromadu času, protože jsem nesmrtelný.“

„Každý je nesmrtelný, tak se nevytahuj,“ utřel ho Elvír a urovnal ubrus, vyrobený z nanovláken jiných ubrusů. „Teď házím já,“ prohlásil a telepaticky vydestiloval dva pořádné poháry vodky. Oba si připili a pokračovali ve hře.

Chvíli hráli o Saturn, potom o Uran, ale nakonec se pohádali a šli si každý svou cestou. Jenomže velectěný pan Jehowa, jakožto každý správný podnikatel, neměl na svou novou planetu několik miliónů let čas. To se tak někdy semele, když je hodně práce. Hospodařil tehdy na Plutu a obchodoval s minerály, které tehdy dost vynášely. Nakonec se však vrátil a náhle zjistil, že k jakési Evoluci na jeho planetě Zemi už mezitím došlo. Tak už to prostě chodí, na nehlídaný pozemek se vždy dostaví nějaká ta rozpínavá chamraď. Tehdy se už o svůj majetek začal konečně zajímat, ale prapůvod pozemského života vznikl jinak.

Kapitola třetí

Uň

Tato kapitola bude zhruba stejně tak nudná jako ty předchozí, protože chemie je všechno, jenom ne zábavná. Často se zabývá rozličnými uhličitany, křemičitany a podobnými itany, které mají tendenci se dále nějak slučovat. To moc dobře věděl i hlavonožec Jehowa, proto ohledně stvoření života na své planetě příliš nespěchal, jelikož život si vždy najde cestičku i bez cizí pomoci. Je to způsobeno především prostým faktem, že život je tou neurputnější sloučeninou ve Vesmíru a šíří se kde může. Vzniknul kdysi dávno činností hvězd, které pomocí obrovských tlaků a teplot vyráběly z plazmy všechny možné prvky jako na běžícím pásu.

Nakonec ty hvězdy vybuchly a vytvořili paradoxně další hvězdy, tentokrát obklopené rozličným bordelem z onoho prvního výbuchu. Dnes se tomu bordelu říká protoplanetární disk a všichni astronomové to berou strašně vážně. No a z toho disku pak vznikly planety, na nich samozřejmě vlivem gravitace i zvýšená teplota jádra, což vedlo k vzniku sopek a od toho byl už jen krok, aby se různé protivné vyvěřeliny v prvotní atmosféře slučovaly s kyslíkem. Chyběla jen voda, ale tu po dalším čase dodala kondenzace, když při poklesu teploty začal pršet plynný obal a vytvořil jakési louže, kterým se dnes říká moře. A právě tam to všechno započalo.

Malé Uň se rozhlédlo kolem. Šlo mu to celkem snadno, neboť mělo oči kolem celé hlavy a proto si nemuselo unavovat krční páteř, kterou ostatně stejně ani nemělo. Ve vesmíru se v prvopočátcích stvoření na krční páteř moc nehrálo, bylo ještě málo vápníku, to snad chápete, ne? Navíc nebyl čas, ohlížet se zpět. Organický život vzniknul ponejprv na bázi rozličných oxidů, což je doufám bez diskuse, a sloužil hlavně jako autorizovaný dopravce jiným prvkům ve vesmíru. To se vždycky takhle nějaký oxid nechal sopečným výbuchem vymrštít na oběžnou dráhu a vzal si sebou i nějaké jiné prvky, zřejmě proto, aby se cestou příliš nenudil.

Nuže Uň bylo moudré až osvětlené zrunko vyvrženého sopečného popílku, ztracené uprostřed širého vesmíru. Stvořitelem všech Uň byla sopka střední velikosti na planetě Dlón, uprostřed Velkého Magelanova mračna. Hrdlo té sopky produkuje každou minutu přibližně miliardu Uň, takže si jistě snadno dokážete spočítat, kolik je to ročně. Matematicky to vypadá takto: Jeden Dlónský rok má 40 pozemských dnů a den má dvanáct hodin, čili, 40 krát 12, krát 60, krát přibližně miliarda, je,... ehm...no, prostě hodně. Naštěstí měří průměrné Uň něco kolem milimetru, proto nemůžou nikoho ohrozit a to i přesto, že se sdružují do part. Z dálky vypadá taková běžná parta Uň jako mlhovina, kterou v podstatě je. I prstence kolem Saturnu jsou partička Uň, která se tam točí a baví se. To víte, děti. Pořád budou dělat problémy, dokud nevyrostou a nezačnou dělat pořádné problémy.

Ve vesmíru se nyní pohybuje cca 1.10^{53} bezprizorných Uň a jejich počet se bude stále zvyšovat, jelikož jejich rodná sopka je stále aktivní. Jo, a kdybyste

chtěli vědět, jak takové normální Uň vypadá, zajedťe si na Saharu, kde před několika tisíci lety dopadlo menší stádečko Uň a úplně zasypalo tamější úrodnou krajinu od Egypta po Libyi. Ve skutečnosti ale všechno začalo mnohem dřív, asi tak před více než pěti miliardami let.

Tehdy dopadlo na planetu Zemi několik Uň z jednoho z prvních sopečných vrhů sopky na planetě Dlón. Měly za sebou dlouhou cestu, přes dvě galaxie, a po cestě kromě nudy posbíraly i několik bakterií, které byly taktéž na výletě. Společně pak dopadly do Velkého Oceánu, takové louže slané vody, obklopující Pangeu. Ten Oceán je následně milosrdně přijal, aby už zanedlouho začal trpce litovat. Uň totiž začalo reagovat právě se slanou vodou. A právě tehdy započalo to slavné Stvoření, o kterém se zmiňuje již Bible. Sice se to tam trochu idealizuje, ale každé literární dílo má své mouchy, tak se v tom nebudeme šťourat.

Nejprve se nic nedělo a po chvíli zase nic. Pak ještě zhruba další miliardu let pořád nic, ale najednou to přišlo! Zhruba před čtyřmi miliardami let a ještě nějakou tou tisícovkou, se v Mléčné dráze, na planetě Zemi, z několika miliónů zrněk Uň, vyvinula jistá plíseň Zigulda. Bohužel, nemůžu říct malá Zigulda, jak bývá zvykem při popisování miminek, protože v podstatě už za krátkou dobu po narození měřila Zigulda 36 metrů a vážila asi 2 tuny. Držela se při hladině a začala driftovat směrem k pobřeží, jelikož všechny děti jsou od přírody neposlušné. Netrvalo dlouho, ani ne dvě stě let a byla vyplavena na pobřeží, kde se dalších zhruba sto let čvachtala v příboji.

Po celou tu dobu vyplavená řasa Zigulda rostla jako z oxidu uhličitého a jakmile jí bylo asi tak tři sta let,

zamilovala se do ní další řasa, vyplavená vedle ní. Byl to zelený Vlezloun Vágus, moudrá a rozšafná řasa téhož původu, akorát s nevyřešenou minulostí. Nebyl to sice žádný krasavec, ale to není u řas důležité. V těch dobách řasám na Zemi většinou stačilo, když byl jejich životní partner alespoň trochu zelený a slizký, protože když si nemůžete vybírat, berete to, co zrovna je.

Jednoho krásného dne se tedy náš zelený Rómeo rozhoupal, zaplísnil poblíž a začal se krásné Ziguldě dvořit. Tato činnost spočívala především v tom, že se vždycky takhle za přílivu přiblížil a při odlivu zase vzdálil, což dělal asi tak týden. Zigulda si ho celou tu dobu prohlížela, asi dva dny cudně dělala jako že nic, ale nakonec ho přijala do svých chuchvalců. Co jí taky zbývalo, když už je příboj každý půlden tak vášnivě přiblížil.

Hned druhý den se konala virtuální svatba, uspořádaná několika romantickými mimozemšťany, kteří si přilétli tuhle kolosální událost zdokumentovat. Na té svatbě virtuální kněz Ziguldě i Vágusovi oznámil, že co Hrun spojí, inteligentní plíseň nerozpojuj. Potom ještě chvíli žvanil o rozličných hovadinách a nakonec své blábolení zakončil citátem z Dible, jenž zněl: „Milujte se a žerte se!“ Hned nato se vypařil, a ještě dodnes se jeho stopové prvky nacházejí v ovzduší planety Země. Zigulda ani Vágus si ho však nevšimli, jelikož nervová soustava řas byla v těch dobách v úplném počátku.

O svatební noci se spolu Zigulda a Vágus poprvé buněčně sloučili a shodli se na tom, že mukoproteinové receptory jsou od vaz jako hovado. Následně si pak užili divokou noc plnou vášně, která skončila až ráno, když krásná Zigulda Váguse natrávila. Tím se zvětšila natolik,

že se velká část jejího těla ocitla natrvalo na souši. Takový už je ale život všech nadržných řas, zaplísnit, natrávit a rozšířit. Mimochodem, tento evoluční algoritmus do dnešních časů zdaleka nevyumizel z repertoáru žádného živého tvora.

A nerozumné Slunce mezitím svítilo na naši Ziguldu jako o život, psal se rok 4 miliardy, 356 miliónů a 654 tisíc let před jakýmkoli letopočtem a život na planetě Zemi se zdál úžasný a skvělý. A nejenom to, on totiž úžasný a skvělý stále je, jak brzy uvidíte.

Kapitola čtvrtá

Perpetum Stacionáre

V prvohorách byla na planetě Zemi ještě dost nuda, takže si to ze škodolibosti rozvedeme. Občas nějaké ty sopky sice půvabně seškvářily pár mimozemských turistů, vyhledávající krásy a půvaby vznikajícího pozemského života, ale to bylo asi tak všechno. No co se dá dělat, s lávou a kameny si moc zábavy neužijete. Nějaká ta řasa se tam sice již vyvinula v o něco vyspělejší plíseň, ale jinak nic světoborného. Plíseň je prostě jen plíseň a bez odborného vedení to většinou nedotáhne ani na průměrně snaživého policistu. To se však mělo rychle změnit, jelikož Jehowa si konečně našel čas navštívit svůj pozemek. Hned nato si najal jistého Trum Kéra, který dostal od Jehowy za úkol nastartovat na Zemi vývoj živočichů. Málokterý pozemek ve Vesmíru zůstane dlouho nevyužitý, zejména když v sobě skýtá jistý vývojový potenciál, který se dá zprivatizovat.

Trum Kér byl naprostý magor a současně profesionální vynálezce, což byla na planetě Rathan poměrně běžná kombinace. Zvláštní je, že když se učitelka v první třídě ptala dětí, čím chtějí v budoucnu být, všechny děti chtěly být vynálezci, jenom malý Trum toužil být na podpoře. Když pak dorazil na setkání po dvaceti tisících letech, zjistil, že on jediný se stal vynálezcem a na podpoře jsou všichni jeho spolužáci.

Cesty Hruní jsou zkrátka nevyzpytatelné, což jen dokazuje, jaký je Hrun borec.

Trum byl znám po celé galaxii svou velikou fantazií. Nejslavnější jeho vynálezy jako elixír stáří, nebo hustě dírkovaný toaletní papír, sice neměly komerční úspěch, ale jeho jméno začínalo mít mezi vynálezci zvuk. Málo se to ví, ale právě Trum před několika lety vymyslel tak praktické věci, jako blikající prezervativ, nebo trenky ze zlata. Dlouhé roky se také mořil s Perpetum Mobile, až ho nakonec zoufalí rodiče donutili dokončit základní školu, kde mu moudří učitelé vysvětlili, že by to byla strašná makačka na bednu, tak tuto lákavou cestu ke slávě opustil.

Bádat však nepřestal. Každý večer si kupoval kartón levného stronciového piva a pár nových kalkulaček, které svým mocným úderem na tlačítka likvidoval po tuctech. Potom až do rána sčítal, odčítal, násobil a někdy, když byl ve formě, i dělil. Práce s novou kalkulačkou totiž přímo stimuluje vědecké laloky akademických mozků v celém vesmíru, bez ohledu na jejich počet i kapacitu.

„Vymyslel jsem digitální bublifuk, radioaktivní papuče a neviditelné záclony,“ oznámil druhý den při vstupu na patentový úřad planety Rathan.

„O podobné ryze praktické věci nemáme zájem, Kére, to přece víš!“ odpovídal mu nasraný úředník Glen, který už ho dobře znal. „Ten tvůj toaletní papír mě dodnes straší ve snech. A já blbec ho vyzkoušel. Ještě dneska mi nikdo nechce podat ruku!“

„Tohle je ale absolutní pecka,“ trval na svém Trum. „Hlavně ty záclony. Vůbec nejsou vidět a to je přece dokonalý fór.“

„Zkus to někde jinde,“ pokynul mu vlídně Glen a znovu si otevřel virtuální noviny.

Trum však nepatřil mezi ty malověrné, kteří po padesátém tisícím neúspěchu hned házejí paprskomet do žita, a pokoušel se o vynálezy v dalších vědeckých oblastech.

Vymyslel například umělé slepé střevo (zakázali ho ti pitomí lékaři), antigravitační slipy (dosud bez využití), nebo čokoládové kladivo (ztrácely se v něm hřebíky), ale úspěch se stále nedostavoval. Částečně i proto, že si většinu těchto patentů raději vůbec nepodal a ihned po načrtnutí na papír je házel ho koše, aby ušetřil drahocenný čas.

Jeho zlatým hřebem bylo vynalezení Perpetum Stationaire, což byl velmi složitý přístroj, který se bez přestání nehýbal. To není tak jednoduché, jak se zdá, jelikož celý vesmír je v pohybu. Sestrojit přístroj, který by byl vůči galaktickým souřadnicím absolutně nehybný, je dřina, zasluhující si celého mimozemšťana. Jenomže patentový úřad jeho prototyp odmítl s vysvětlením, že to není nic převratného a strčil mu ho za klobouk. Mimochodem, nepochopení patentových úředníků je v celém vesmíru naprosto běžnou záležitostí a dokonce i tak probudilý duch, jakým byl Albert Einstein, měl s nimi problémy.

Nakonec však přece jen zabodoval. Jednoho krásného dne se mu po několika hodinách intenzivního přemýšlení podařilo vymyslet umělou hmotu. Samozřejmě si ji okamžitě nechal patentovat.

„Vymyslel jsem umělou hmotu,“ oznámil Trum šéfovi patentového úřadu ihned po příchodu do jeho kanceláře. „Na tom vydělám majlant!“

„A co to je za hmotu?“ zeptal se ho zaujatě Glen. „Je doopravdy umělá? A jak se liší od té normální? To je velmi důležité, normální hmoty tady máme dost, takže získat patent na nějakou normální hmotu je nemožné, ale s umělou by to snad šlo.“

„Od normální hmoty se hmota umělá v podstatě neliší,“ opáčil sebevědomě Trum. „Snad jen tím, že je umělá!“ vytasil svůj hlavní trumf.

„A co to znamená?“ zajímal se Glén.

„To znamená, že se dá vyrábět,“ dostalo se mu zcela vyčerpávající odpovědi.

„Tomu moc nerozumím,“ zamyslel se úředník. „Hmota je přece všude kolem. A k čemu přesně by vlastně měla ta umělá hmota sloužit?“

„Měla by sloužit k nahrazení normální hmoty,“ pochlubil se Trum. „Normální hmotu nahradí ve všech směrech.“

„Ale proč tedy nepoužijete tu normální hmotu,“ zeptal se ho Glen, který tomu zjevně nerozuměl. „Potom byste žádnou umělou hmotu vyrábět nemusel.“

„Protože normální hmota začíná docházet,“ začal ho poučovat Trum. „To přece ví každý! Stačí si přečíst virtuální noviny, všude se píše o úbytcích přírodních zdrojů. Proto je nutné vyrobit hmotu umělou.“

„A z čeho tedy tu svou umělou hmotu vyrábíte?“ zeptal se ho znovu Glen. „Ptám se proto, aby v tom nebyla nějaká legislativní potíž.“

„No přece z normální hmoty,“ usadil ho Trum. „Jinak to přece ani nejde. Zákon zachování hmoty, to neznáte? Měl byste se stydět!“

„To zní dobře,“ zamyslel se Glen, který se doopravdy styděl za to, že to nepochopil. „Do dnešního

dne jsem vás považoval za debila, ale ten nápad s umělou hmotou je geniální. Kolik jste schopni jí vyrobit a dodat na trh?“

„Přesně tolik, kolik mi dodáte klasické hmoty, ze které tu umělou hmotu dělám,“ opáčil vychytrale Trum. „Potřebuji k tomu hlavně uhlovodíky.“

„Umělé uhlovodíky?“ zeptal se ho Glen. „Ty jsou dost drahé.“

„Stačí přírodní,“ opáčil suverénně Trum a zanedlouho měl podepsanou svou první smlouvu v oblasti Vědy a Výzkumu, největší pijavice veřejného rozpočtu všude ve Vesmíru.

Na druhou stranu však není divu. Rathanský průmysl okamžitě pochopil, že vynález umělé hmoty je marketingová bomba a Trum prodal svůj patent za dva miliony Volarů. Umělá hmota byla sice nakonec v celém Vesmíru zakázána, (především po drastických zkušenostech na planetě Zemi) ale to už není Trumův problém a nijak to nesnižuje jeho zásluhy na poli vědy. Hlavní je, že ty dva milióny Volarů úspěšně promrhal v hracích automatech a přispěl tak k ekonomickému růstu planety Rathana, která z toho žije dodnes. Nakonec na té podpoře skončil, jak si to už dávno přál.

A když takhle jednou ráno pročítal inzeráty, narazil na jeden sotva tři tisíce let starý, který si podala firma Svědkové Jee-Howovi a.s. Psalo se tam:

„Hledá se genetický architekt organické hmoty, zkušenosti s plísní vítány. Ubytování v místě zajištěno!“

„To je přesně můj obor,“ rozzářil se Trum, který měl jako každý starý správný mládenec s množstvím organické hmoty nějaké ty zkušenosti a přihlásil se. Především ve dřezu a za vanou mu to celkem slušně

kvetlo, není tedy divu, že byl jediný zájemce i přijat. Kromě toho nedávno čistě náhodou vymyslel frekvenční měnič aminokyselin, stabilizátor mitochondrií a také urychlovač buněčné mitózy. Měl je oba na půdě přikryté starým prostěradlem, tak je prostě jen oprášil a hotovo. Nakonec nasedl do svého létajícího talíře a vydal se na dlouhou cestu do Sluneční soustavy.

Ten urychlovač buněčné mitózy fungoval na velice jednoduchém principu. Šlo v podstatě jen o to, nasytit atmosféru planety zákeřným plynem, známým jako CO₂. To spolehlivě zvedne teplotu povrchu a ty nepřizpůsobivé zelené potvory, známé jako plíseň, se ihned začnou snažit ho konzumovat, přičemž jako odpadní produkt vylučují kyslík. No a stabilizátor mitochondrií už se postará o ten kyslík, to by v tom byl Čerth, aby se něco neujalo.

Cestu trvající několik tisíc let hodlal Trum strávit v hibernaci, jelikož nebyl blázen. Dívat se z okna kosmické lodě je ostatně nuda nad nudu. Něco jako zrnění v televizi, akorát pomalejší. Proto aktivoval Generátor snů, aby mu spaní lépe ubíhalo. Je to sice jen taková obezlička, beze snů by mu to jistě uběhlo naprosto stejně rychle, ale když už si ho koupil, tak ho i zapnul. Inteligentním hlavonožcům pak čas ubíhá rychleji, když nejsou ve stavu vědomí, to je jedna z mála věcí, kterou mají společnou s lidmi.

Kapitola pátá

Generátor snů

Jenomže hlavonožec mívá, ale Hrun mění. Za oběžnou dráhou Saturnu vzbudil Truma Kéra odporný zvuk. Byl to jeho budík, který si obezřetně propojil s čidlem pohybu ve své kajutě, kdyby náhodou dostal záchvat náměsíčnosti, spojený s vyžíráním ledničky. Ještě zcela rozespálý uviděl několik rozmazaných postav, které tam rozhodně neměly co dělat. Ihned namířil na skupinku vetřelců svůj paprskomet a zařval: „Chapadla vzhůru, parchanti, spadla klec!“ a mimoděk se zatvářil jako americký akční hrdina.

„Jakou klec myslíš, Kére?“ otázal se ho velitel Djuronů, neboť to byli skutečně oni, známí vesmírní lupiči a defraudanti. „Žádnou tady nevidím.“

„To je jen takové přirovnání, pitomče,“ otočil své tři oči v sloup Trum. „Nechám vás všechny zatknout pro pokus o krádež mého nového urychlovače buněčné mitózy!“

„Žádný urychlovač buněčné mitózy nás nezajímá,“ zasmál se náčelník Djuronů. „Stejně nevíme co to je. Chtěli jsme ti jen ukrást tvůj talíř, pochopitelně ten létající a tebe zastřelit! Nic osobního, jen ukrást a zastřelit.“

Všichni Djuroni se zlotřile zachechtali.

„Možná že máte pravdu, ale kdybyste mi náhodou chtěli místo talíře ukrást ten urychlovač, dost byste na tom zbohatli a mě můžete nechat žít,“ nadhodil

vychytrale Trum, na což vetřelci nenašli odpověď. „Takhle vyfasujete nejméně deset let hibernace, protože krást cizí létající talíře je ta největší zhovadilost v celém vesmíru. A teď se okamžitě vzdejte!“

„Leda že bych se posral, jak se dneska říká ve vyšších kruzích,“ prohlásil drze náčelník Djuronů. To se mu to kecalo, když Djuroni nemají řitní otvor. Veškerou potravu přeměňují velice efektivním žaludkem na čistou energii, případné posrání tudíž nepřipadá v úvahu.

„Myslím, že když tě rozstřílím na kaši, bude úplně jedno jestli ses posral, nebo ne!“ chytře opáčil Trum a náčelník Djuronů po chvíli přemýšlení chapadla zvedl.

„Raději se vzdáme,“ otočil se ke svým společníkům. „Zdá se, že to ten magor myslí vážně! Přece se nenecháme postřílet kvůli nějaké virtuální analogii možných událostí, ke kterým nakonec stejně nedojde. Dostaneme maximálně podmínku a zítra jsme zpátky ve hře. Kromě toho si ve vazbě můžeme vyprat ponožky.“

„Myslel jsem, že největší zhovadilostí ve vesmíru je sexuální obtěžování nevylihnutých larev, ne banální krádeže létajících talířů,“ zabručel další z Djuronů, ale chapadla stejně jako jeho velitel taktéž poslušně zvedl.

„No dobře, tak je to ta druhá největší zhovadilost ve vesmíru, blbouni,“ ulevil si Trum. „Ale to vám stejně nepomůže! Jakmile zmáčknu tady ten knoflík, do dvou minut je zde galaktická policie. Sedí totiž ve vedlejší místnosti a mastí karty. Jakmile zazvoním, dohrají štycha a vtrhnou sem,“ lhal jako o život.

„V tom případě musíš zemřít!“ vykřikl náčelník Djuronů, který začal mít podezření, že Trum si zapomněl

náboje na ledniče a telepaticky mu seškvařil mozek. To ještě nevěděl, že Trum Kér má mozky dva, jeden na čtení a druhý na dálku, takže mu při napadení vždycky jeden zůstal. To byla velká výhoda, jelikož jeden mozek je lepší než žádný, jak všude ve vesmíru kromě Země všichni dobře ví.

Trum Kér se chraplavě zasmál a pomocí paprskometu rozstřílel Djurony na kaši. (Měl na paprskometu takový dvoupolohový přepínač: Kaše-Cucky. Zvolil si efektivní Kaši.) Jeho paprskomet totiž náboje vůbec nepotřeboval, jelikož využíval negativní energii samotných protivníků. Čím více jste na něj byli naštvaní, tím větší účinek měla jeho zbraň.

Djuroni se hned nato roztekli na páchnoucí žlutou tekutinu a pomalu odtékali do kanálu, zbudovanému uprostřed místnosti právě pro tyto účely. Hned nato se začalo rozjasňovat a ze skrytých reproduktorů se počala linout hudba až příliš dobrá pro jakékoliv uši. Z hlavního schodiště začaly sestupovat nádherné polonahé modelky a konferenciér nechal spustit ze stropu stovky barevných balónků.

„Děkujeme vám za záchranu,“ počaly se k němu lísat nádherné chapadlovité modelky za potlesku publika, které se tam z ničeho nic taktéž zjevilo. „Muži jako vy jsou pro současný vesmír plný banditů pravým požehnáním.“

„Ale to nic nebylo, dámy,“ opáčil suverénně Trum. „Tohle dělám denně. A čím je to vlastně show?“

„To není důležité,“ opáčil konferenciér. „Vaše hrdinství je příkladem celému vesmíru,“ dodal důstojnějším hlasem.

„Děkuji, všem vám děkuji,“ štkal dojatě Trum, ale právě v tu chvíli mu zazvonil budík a přerušil jeho sen. Chudák Trum Kér se tedy znechuceně probudil, posadil se na kraj postele a nasraně si nazul antigravitační pantofle. Potom si unaveně protáhnul žábra a objednal si u robota odporné kafe.

„Tak to se mi zase jen zdálo,“ pousmál se. „Ten nový polštář s Generátorem snů je skvělý! Ale asi jsem si neměl kupovat ten akční model. Samé střílečky, to není nic pro mě. Zkusím ho vyměnit za pornopolštář, ten mi pomůže lépe pochopit ono prapodivné „nesesmilníš“ o kterém se píše v Dibli. Doufám, že ho v tom obchodě ještě budou mít.“

„Ještě mají dva kusy,“ oznámil mu počítač a hned nato si elektronicky říhнул, jelikož byl vyroben podnapilým programátorem a prodáván se slevou, právě kvůli této drobné výrobní vadě.

„Mimochodem, co mě to vůbec probudilo,“ zeptal se ho Trum, když pohledem na monitor zjistil, že planeta Země je ještě daleko.

„Ale nic, jen intergalaktická Policie,“ uslyšel v reproduktorech. „Už jsou na palubě!“

„Vzdej se dobrovolně, nebo použijeme mírně sadistické násilí,“ oslovil náhle Truma uniformovaný policista, který se chtěl původně na palubu dostat pomocí transportního paprsku, ale když si uvědomil, že nic takového ve výbavě nemá, použil klasické slaňování. „Ale v případě, že by ses rozhodl vzdorovat, taktéž nic nenamítám. Procvičit si po ránu hmaty a chmaty není k zahazení, takže tě milerád seřežu,“ dodal a plácl se laserovým obuškem do chapadla.